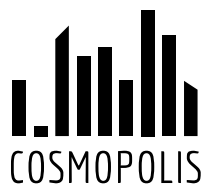

Cukrárna s vůní jahod

Laurie Gilmorová

*Cukrárna
s vůní jahod*

Přeložila Michaela Melišíková

First published by HarperCollins*Publishers* Ltd.
under the title THE STRAWBERRY PATCH PANCAKE HOUSE
Copyright © Laurie Gilmore 2025

Translation © Grada Publishing a. s. 2026,
translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Melišíková, 2026
Cover illustration © Michael Michajlov, 2026; © Depositphotos/MyStocks

ISBN 978-80-271-5689-4

*Pro F. za to, že jsem se stala mámou,
a pro V., že mě od té doby neustále udržuje ve střehu.*

*Na tuhle knížku jste ještě malí – ale každopádně díky
za všechnu tu inspiraci!*

PRVNÍ KAPITOLA

Archer Baer se právě stal otcem, a to naprosto nepředstavitelným způsobem. Ne že by si to do té doby vůbec představoval. Co si měl zatvrzelý starý mládenec, kuchař workoholik jako on asi tak počít s dítětem? Vždyť neměl ani pokojové rostliny, protože u něj doma by nepřežily. A byl si vcelku jistý, že děti vyžadují o něco víc péče než například fíkus.

Podle právničky, která mu před týdnem zavolala a narušila tak celou jeho existenci, měl Archer dceru. Holčičku, kterou za těch pět let, co byla na světě, nikdy nespatrił ani o ní neslyšel. Její matka Cate zahynula při autonehodě, a tak se mu už nikdy nenaskytne příležitost, aby se jí zeptal, proč mu o děvčátku neřekla, přestože ho v rodném listě uvedla jako otce.

Všechno mu to stále připadalo naprosto šílené. Ani teď, když krácel po hlavní třídě v tomhle bizarním městěčku, kde Cate vyrostla, mu to nešlo na rozum. Archer aby se stal *otcem*? To nedávalo smysl. Rozmrzele zavrtěl hlavou v marné snaze se probudit. Potřeboval kávu. Už léta takhle brzy nevstával. Kvůli práci v kuchyních po celé Paříži ponocoval takřka neustále. Málokdy

se dostal domů před jednou hodinou ranní. Jak se měl proboha postarat o malou holčičku?

Právnička tvrdila, že jeho dceři bude lépe s ním než s její starou babičkou, ovšem Archer si tím až tak jistý nebyl.

Nebylo by jí lépe s někým, kdo ví, co dělá?

V myšlenkách se vrátil ke Cate. Přestože spolu mluvili naposledy před pěti lety, stěží dokázal uvěřit, že už není mezi živými a on jí teď nemůže položit žádnou ze stovek svých otázek.

Cate Carpenterová. Seznámil se s ní při práci v jedné luxusní restauraci v Bostonu. Ona tam dělala provozní, on působil jako zástupce šéfkuchaře. Byla krásná a zábavná. Spali spolu jen párkrát. Mířil totiž dál, do Evropy, v touze splnit si svůj obrovský sen – chtěl se stát michelinským kuchařem. Proto mu o dítěti neřekla? Za ty roky mu to mohla říct tisíckrát, tak proč to neudělala?

Jak by však na takovou zprávu reagoval? Vzdal by se toho všeho? Svého snu. Své dokonalé práce. Snahy být pořád nejlepší. Skončil by v tomhle městečku v Nové Anglii o něco dřív? Vzal by si ji za manželku?

Měl by jí za zlé, že mu zhatila plán, který si tak pečlivě sestavil?

Snažil se potlačit úzkost. Na ničem z toho teď nezáleželo, protože Cate byla mrtvá. Kriste, Cate byla *mrtvá* a on se tu teď setká se svou dcerou. Bylo to všechno tak zatraceně tragické. A Archer se s ničím z toho nedokázal vypořádat, dokud v sobě nebude mít ranní kávu.

Poprvé od svého příjezdu se vydal do centra městečka. Bylo... malebné, jako ze staré pohlednice. Malebné a neuvěřitelně *malé*. Ulice lemovaná stromy sestávala z hrstky obchodů a táhla se asi přes dva městské bloky. A tím to končilo. Z obchodní čtvrti se

rychle stala obytná. Vůbec se to nepodobalo pulzující energii Paříže. Jeho naděje, že sežene slušný šálek kávy, se rychle vytrácely.

Dnes bylo venku chladno, zvlášť takhle brzy zrána. Zima stále nepolevovala, a přestože byl teprve první březnový týden, na dveřích každého obchodu se tvrdošíjně vyjímal květinový věnec nebo výlohu zdobily umělé tulipány. Všude visely cedule s reklamou na blížící se hon na velikonoční vajíčka. Připadalo mu to všechno tak nějak přehnaně... roztomilé. Doopravdy tady měl *žít*? Tady, uvnitř téhle reklamy na kouzlo Nové Anglie? Nebyl si jistý, jestli to zvládne. Upřednostňoval o něco drsnější život než květinové věnce a hon na vajíčka.

Majitelé obchodů už otevírali a dříve poklidnou ulici začalo zaplňovat čím dál víc lidí. A Archer si byl docela jistý – tedy, pokud nebyl úplně paranoidní –, že se většina těch lidí dívá na něj.

Paráda. Přesně to potřeboval. Vlezlí maloměstáci, kteří se mu budou plést do života, zatímco on měl v úmyslu vyřešit jen záležitosti ohledně toho děcka a pak se vrátit do Paříže, do své kuchyně, do svého skutečného života. Tahle bizarní ulice s přehnanou jarní výzdobou plná zvědavců nebyla nic pro něj. Už teď toužil po anonymitě, kterou velkoměsto skýtal.

Kolem obchodu se zvířaty prošel, aniž by si všímal králíků ve výloze nebo přátelského mávání prodavače. Nezastavil se ani u květinářství nebo zmrzlinářství. Někde by tu přece ksakru měla být kavárna!

Aha, tamhle! Vepředu zahlédl nápis „Kavárna s vůní perníčků“. Zamračil se. Snad mají i něco jiného než přeslazené sezónní pití. Přešel ulici a všiml si, že hned vedle kavárny se nachází hospoda. Ta mu nejspíš přijde vhod, když už musí trčet v tomhle městě.

Tabule před kavárnou lákala na nové kapustové smoothie a citronovo-borůvkové koláčky. Z obchodu se linula vůně čerstvě pražené kávy a Archer cítil, jak se jeho tělo probouzí. Díkybohu. Nemohl se setkat se svou dcerou, svou *dcerou* – stále si na to slovo nezvykl –, když napůl ještě spal.

V zamyšlení nad tím slovem a odpovědností s ním spojenou a také nad tím, jestli si dá koláček, sáhl po klice, když vtom se dveře kavárny rozletěly a málem ho udeřily do obličeje.

„Co to k sa...“ Jeho slova přehlušil ženin výkřik, jako by to byl *on*, kdo se bez ohledu na ostatní vyhrnul z podniku.

„Ale ne!“ vykřikla, jenže už bylo pozdě. Tác se smoothies, který nesla, se řítíl na něj, její tělo do něj vrazilo, neukázněné zrzavé vlasy jí poletovaly kolem obličeje a Archer ji chytil rukama za paže.

„A sakra,“ zasténala a zadívala se do prostoru mezi nimi. Po něm právě skapávalo smoothie, ona byla zepředu pokropená drobnými zelenými skvrnkami.

Archer téměř zavrčel. Ztraceně! Na tohle neměl čas. Neměl čas vrátit se do absurdního domku, který si pronajímal, aby se převlékl do čistého. Nemohl přijít pozdě na setkání se svou... svou... se svou *dcerou*. Nepočítal s tím, že ho zasáhne tohle lidské tornádo nesoucí kapustové koktejly!

To zavrčení mu zřejmě uniklo dost nahlas, protože žena vyděšeně vykulila oči a tváře jí zrudověly.

„Já se tak omlouvám,“ promluvila. „Spěchala jsem, protože už mám zpoždění, nedávala jsem pozor a...“

„Nic se nestalo,“ utrousil, třebaže se toho stalo ažaž. Na nejdůležitější schůzku svého života dorazí v košili nasáklé zeleninovou břečkou. Upatlaný otec zdaleka nepůsobil jako někdo, kdo

by vzbuzoval důvěru. A on se zoufale snažil získat zpět trochu svého obvyklého sebevědomí.

„To se teda evidentně stalo. Pomůžu vám s tím.“

Vtom si Archer uvědomil, že ženu stále drží za ruce a stojí u ní příliš blízko. Pustil ji, o krok ustoupil a narazil do zavřených dveří za sebou.

„Žádnou pomoc nepotřebuju,“ zamručel a pohledem přelétl k pultu kavárny a dlouhé frontě lidí, kteří tam čekali. Tu kávu teď už nejspíš vůbec nestihne. Setkání s dcerou holt bude muset absolvovat s potřísněnou košilí a bolehlavem z nedostatku kofeinu. Perfektní. Prostě perfektní.

„Tady, dovolte mi, abych vám utřela ty nejhorší fleky.“

Žena popadla z nejbližšího stolu hrst ubrousků a přitiskla mu je na hrud'. „Tohle by mělo pomoci. Prostě to ty ubrousky necháme nasáknout a pak se možná s trochou mýdla v koupelně nebo tak něco...“ Drmolila tak rychle, že ho ten příval slov kupodivu jaksi uklidňoval. Dotek jejích rukou, které mu bloudily po hrudi, a něžná křivka jejích rtů, zatímco mluvila, rozptýlily Archera natolik, že z něj jeho vztek vyprchal. Vlastně se přistihl, že by se k ní nejraději přitiskl víc. Chtěl si s touhle zbrklou ženskou ještě povídat. Chtěl se jí zeptat, proč nesla tolik koktejlů. Komu byly určeny? Její oblečení se hodilo spíš do posilovny než do kanceláře, přiléhavé legíny obepínaly křivky jejích stehů, drobný sportovní top odhaloval proužek kůže kolem břicha, kůže, která teď byla potřísněná koktejlem. Kůže, na kterou by měl nejspíš přestat zírat.

Bože, co se to s ním dělo? Měl se připravovat na setkání se svým dítětem, a ne balit nějakou, byť popravdě krásnou ženu v místní kavárně.

Archer si povzdechl, odtrhl pohled od toho nebezpečného proužku kůže a vrátil se k její starostlivé tváři. Krásné rty měla nešťastně našpuhlené.

Sakra, Archere. Nekoukej se ani na ty rty.

Radši se honem seber.

„S tou podlahou si nedělejte starosti!“ zavolala směrem k nim žena zpoza pultu a na chvíli ho vyrušila ze zírání a ze spílání sobě samému právě za to zírání. „Joe už běží pro mop!“

„Dobře, díky, Jeanie,“ reagovala žena, která mu stále ještě otírala hrudník. „Moc se za to omlouvám.“ Její ruce nepřestávaly útočit na jeho tělo. Stála až příliš blízko. Cítil vůni jejího šampónu. Jahody? Bože. Potřeboval už běžet.

„To se někdy stane,“ pokrčila rameny Jeanie.

Nějaký starší pár opatrně obešel louži a Archera. „Iris, zlato, musíš trochu zvolnit.“

„Já vím, Estelle,“ odvětila zrzka – zřejmě tedy Iris – s povzdechem. Narovнала se a konečně ho osvobodila od své snahy o vyčištění. „Máš pravdu.“

„Jsi moc hodná ženská,“ poznamenala Estelle a poplácala Iris po tváři. Šedovlasý muž, který ji doprovázel, se na Archera pobaveně usmál.

„Těžké ráno?“ zeptal se.

„Ano, začíná to tak vypadat.“

Starší muž se zasmál. „Tak snad se to obrátí k lepšímu.“

„Pojď, Henry,“ pobídla muže Estelle a chopila se jeho rámě. Napila se koktejlu, který držela v ruce. „Vypadá to, že dneska budu na lekci dřív než Iris. Ještěže jsem si koupila vlastní pití,“ smála se, zatímco odcházeli.

Iris jí úsměv oplatila, dokud její pohled opět nespočinul na Archerově tváři. Okamžitě se vzpamatovala. „No, myslím, že to nedokážu napravit.“ Oba se podívali na jasně zelenou skvrnu na jeho bílé košili.

„Samozřejmě že nedokážete,“ odvětil s povzdechem. Nic z toho nepomáhalo. V hlavě měl před nadcházející schůzkou naprostý zmatek a to poslední, co potřeboval, bylo roztouženě vzdychat po místní instruktorce jógy nebo co to měla za práci.

Iris se bolestně ušklíbla. „Vážně se moc omlouvám. Co kdybych vám koupila něco k pití? Co si dáte?“

Archer se znovu podíval na frontu u pokladny a všichni do jednoho naprosto bezúspěšně předstírali, že na něj nezárají s milionem otázek ve tváři. Hm, jestli tedy plánoval se v tomhle městě objevit a zase rychle zmizet, aniž by vzbudil přílišnou pozornost, tak se mu to vážně nepovedlo. Obrátil pohled zpátky k Iris a jejímu svraštělému čelu a posmutnělým ústům. Mikina na zip s kapucí, kterou měla přehozenou přes cvičební úbor, jí sklouzla z jednoho ramene a odhalila další proužek kůže, na který by neměl zírat.

Nezbývalo mu než odsud vypadnout.

V žádném případě dnes nehodlal odpovídat na nějaké další otázky. Ani setrvávat v přítomnosti ženy, již se podařilo mu takhle zkazit den.

„Nemám čas,“ odsekl nevrle a odvrátil se od Iris, jejího šokovaného výrazu a kriticky vyhlížející fronty milovníků kávy. Nebyl tu proto, aby si hledal přátele. Přišel, aby se postaral o svou dceru. Zda se domníval, že je právě *on* pro ni tím pravým, bylo nepodstatné.

— — —

„Příšera!“ Holčička se podívala na zelenou skvrnu na jeho košili, vyděšeně vykřikla a utekla se ukrýt za pohovku. První setkání s jeho děckem tedy probíhalo zcela podle očekávání.

„Není to žádná příšera, zlatíčko. Je to tvůj tatínek,“ řekla Paula, Catina máma, a něžně se usmála směrem k místu, kde se dívenka schovávala. Archer se s Paulou nikdy nesetkal, což byl jen další důkaz toho, že krátká známost, kterou s Cate prožil, byla náhodná a pomíjivá.

Paula dýchala s pomocí kyslíkové bomby a soudě podle hadičky v nose bylo zcela evidentní, že s tím dítětem potřebuje pomoc. S *jeho* dítětem. S tím, které jen letmo zahlédl, než před ním uteklo.

„Tak proč má na sobě ten zelený sliz?“ zeptala se holčička, aniž by se odvážila vylézt ze svého úkrytu.

Archer se podíval na svou košili. Vlastně se nemýlila. Ta skvrna od koktejlu skutečně vypadala podezřele, přesně jako sliz typický pro příšerky. „To je... to je jenom skvrna od koktejlu,“ vysvětlil a Paula přikývla.

„Slyšelas to, Olive? Jenom se trochu polil koktejlem, nic víc.“

„Já odsud nikam nejdu,“ trvala na svém Olive, *jeho dcera Olive*.

„Dobře, drahoušku. Můžeš tam ještě chvíli zůstat.“ Paula se na Archera usmála. „Prosím, posaďte se. Olive se ze začátku bude asi trochu stydět.“

„Já se nestydím,“ ozval se dětský hlásek. „Jenom nemám ráda příšery.“

Archer se zatvářil ztrápeně. „Moc mě to mrzí,“ vysvětlil Paulle. „Ráno jsem se srazil s ženou, která nesla kapustová smoothie, a už jsem se nestihl převléknout.“

„Samozřejmě, buďte bez obav,“ snažila se ho uklidnit, přestože i její usměvavá tvář měla ustaraný výraz. „Jsem si jistá, že se to všechno vyřeší.“ V tu chvíli mu to došlo. *Muselo* se to vyřešit. Tahle žena přišla o vlastní dceru a teď na tom nebyla dost dobře, aby se mohla postarat o vnučku.

Nešlo jen o něj a jeho vlastní život, o jeho sobecké potřeby.

Zatraceně.

Odkašlal si. „Správně. No jistě. My si na sebe s Olive určitě rychle zvykneme.“

Paula sice nevypadala, že by ji Archerův velkolepý plán „zvyknout si na sebe“ příliš nadchl, ale upřímně řečeno, nic lepšího jí v tuto chvíli nabídnout nemohl. Vždyť i jméno té malé, Olive, mu bylo cizí. Až dosud se mu vyhýbal, jako by doufal, že když je nebude vyslovovat, všechny ty věci nezačnou být skutečné.

Jenže ony skutečné byly. Ona byla skutečná. A jeho se bála.

Ta zatracená ženská v kavárně. Kdyby ho předtím neohodila tím zeleným slizem, nic z toho by se teď nedělo. A pak ho začala ohmatávat, jako by ty tenké papírové ubrousky mohly něco napravit. Ne že by pořád myslel na Irisiny ruce na své hrudi (i když si na ně nejspíš vzpomene později). Momentálně ho tížily větší starosti.

A neměl ponětí, jak se s nimi vypořádat.

Starostí číslo jedna teď pro něj bylo, jak dostat dceru zpoza gauče.

Schovávala se další půlhodinu, zatímco on s její babičkou se neohrabaně snažili vést společenskou konverzaci a právnička procházela dokumentaci.

„Povězte mi o té Paříži,“ požádala ho Paula, „žilo se vám tam dobře?“

„Mně se tam *žije* dobře,“ opáčil s důrazem na přítomný čas. *Nestěhuje* se sem natrvalo. „Mám to tam moc rád.“ Navzdory tomu, co říkal, mu ta slova zněla falešně. Jak si můžete zamilovat místo, které jste sotva poznali? Archerův život sestával z kuchyně v Beau Rêve, kde působil na pozici šéfkuchaře, z několika barů, které s personálem navštěvoval po práci, a z jeho bytu. Doopravdy miloval Paříž, anebo spíš představu, že bude vynikat ve městě proslulém kuchařským uměním? Na tom však nesešlo. Paříž byla součástí plánu. Dream Harbor *ani náhodou*.

Nevěděl sice, jak to bude fungovat, když se teď bude muset starat o Olive, ale určitě na něco přijde. Jakkoli ho ta nečekaná situace dočasně vykojila, brzy se to změní. Pokud se všichni zúčastnění rozhodnou, že by Olive měla zůstat u něj, a to se stále zdálo velmi nejisté, půjde do Paříže s ním.

Odmítal myšlenku, že ji dosud nedokázal přimět ani k tomu, aby vykoukla zpoza gauče, natož aby ji stěhoval do Francie. Musí řešit jeden problém po druhém.

„Dobře, pane Baere.“ Advokátka pověřená opatrovnickým soudem, paní Kaori Kimová, odvrátila pozornost od papírů a oslovila ho. „Vidím, že jste si ve městě pronajal dům.“

„Ano. A Olive bude mít vlastní pokoj.“ Pronajal si domek v jedné klidné ulici. Nastěhoval se, vybalil a zařídil pokojík, aniž by tušil, co taková malá holčička potřebuje, takže prostě nakoupil všechny růžové věci, které uviděl. Jako náhradní domov to sice nestálo za nic, ale doufal, že se tak Olive bude cítit příjemně.

„A co zaměstnání?“ zeptala se advokátka.

Zaměstnání. Archerovi se sevřelo hrdlo úzkostí. Pochopitelně. Potřeboval práci, když už tu byl. A také ji hledal. Prvních pár dní

ve městě strávil pátráním po volném místě šéfkuchaře v blízkém okolí, ovšem bez výsledku. Hledal jen v nejbližším okolí, protože nevěděl, co si počne s Olive, zatímco bude pracovat. Nepřipadalo v úvahu, že bude dojíždět někam daleko nebo pracovat pozdě do noci. A navíc museli prozatím zůstat ve městě. Všichni se shodli, že přechod bude pro Olive snazší, když bude mít poblíž babičku, kamarády a školku. Dávalo to smysl, nicméně Archer kvůli tomu uvízl na mrtvém bodě a nedělal si velké naděje, že si najde slušnou práci.

„Já o jednom skvělém místě vím!“ ozvala se Paula. „Gladys hledá nového kuchaře.“ Věnovala mu široký úsměv.

„Nového kuchaře?“ zopakoval slabě.

„Ano, v jejím bistru!“ Paula se rozzářila, jako by to znělo būhvĭjak úžasně.

„V bistru?“

Přikývla.

„Výborně,“ poznamenala advokátka a zaklapla pořadač. „Takže jsme domluveni na dočasné péči. Pane Baere, příštích šest měsíců budete Oliviným hlavním opatrovníkem. Paula Carpenterová si ponechá právo vnučku navštěvovat. Po uplynutí tohoto přechodného období se znovu sejdem a učiníme rozhodnutí v nejlepším zájmu dítěte.“

Archer se zmohl na pouhé přikývnutí. V obličeji celý ztuhl. *Kuchař v bistru?* Takový teď bude jeho život? Táta z předměstí, kuchař v bistru. Udělalo se mu špatně. Jak by sakra mohl získat michelinskou hvězdu, kdyby pracoval v bistru?

Kaori nakoukla přes okraj pohovky. „Nevadí vám to, slečno Olive? Budeš nějakou dobu bydlet s tátou a on se o tebe dobře

postará. My všichni na to dohlédneme.“ Po této zlověstné větě věnovala advokátka Archerovi přísný pohled, který jasně říkal, že ho bude sledovat celé město. Jako by se o tom nepřesvědčil už dnes ráno v *Kavárně s vůní perníčků*.

Sice nerozuměl, co Olive zamumlala v odpovědi, ale určitě to nebylo dobré, protože Kaori z role právničky přešla do pozice znepokojeného přítele.

„Já vím, broučku,“ zašeptala a naklonila se přes polštáře pohovky. „Ale někdy holt musíme být stateční.“

Kaori i Paula měly v očích slzy a Archer si opět připadal jako mizera, že se stará o svůj vlastní život, když ony právě ztratily někoho tolik blízkého. Vždyť Olive přišla o mámu teprve před pár měsíci. A teď tu bude trčet s ním.

Vstal ze svého křesla a klekl si na pohovku vedle Kaori. Nakoukl přes okraj a zjistil, že na něj Olive upírá své velké hnědé oči. Stejně oči, jako měla Cate. Srdce se mu sevřelo.

„Ahoj, Olive.“

Pořád na něj zírala, ale aspoň neutekla, takže to byl pokrok.

Archer si odkašlal. „Vím, že je to trochu divné, a vím, že jsme se právě seznámili, ale zkusíme to spolu, co říkáš?“

Čelo se jí svraštilo.

„Myslím, že tvoje máma by měla radost, kdybychom se... skamarádili,“ zkusil to.

„To by určitě měla,“ ozvala se Kaori. „Já jsem tvou maminku znala a ona by byla vážně moc ráda, kdybys trochu času strávila s tátou.“

Doopravdy? zeptal by se nejraději Archer. Kdyby tomu tak bylo, proč mu o narození holčičky nic neřekla? Teď se však takové řeči

nehodily. Ne když se na něj Olive takhle dívala, jako by byla ztracená a vyděšená, zatímco on neměl tušení, jak jí pomoci.

Archer se však nevzdá. A nezklame ji.

Když dokázal přežít dřinu v těch nejvytíženějších kuchyních světa, jednu malou cácorku bezesporu zvládne. Nebo ne?

Natáhl ruku a Olive na ni několik napjatých vteřin jen hleděla. A pak konečně vložila svou drobnou ručku do jeho.

Byl to začátek.

DRUHÁ KAPITOLA

Iris postrkovala kousek lívance hustým javorovým sirupem, který pokrýval talíř, a ještě jednou si v duchu propočítávala jednoduchou rovnici. Ať se snažila sebevíc, výsledek vycházel stále stejný: na nájem jí peníze nevystačí. Už zase. A zatímco s posledními třemi opožděnými platbami měla bytná až neuvěřitelnou trpělivost, Iris si byla celkem jistá, že tentokrát už tak shovívavá nebude. Minulý měsíc to naznačila víc než srozumitelně: „Iris, tohle je ale naposledy! Já od tebe to nájemné potřebuju.“ Takže to bylo celkem jasné. Pokud Iris během následujících dvou dnů nějakým zázrakem to nájemné nevyčaruje, ocitne se na ulici.

S povzdechem se zadívala z velkého okna vedle boxu, v němž seděla. Déšť stékající po okenní tabuli jí na náladě nijak nepřidal. Gladys, jedna z jejích oblíbených studentek jógy a majitelka bistra, se posadila do boxu naproti ní.

„Proč se dneska tváříš tak smutně, zlato?“

Iris pokrčila rameny. „Však víš, jako vždycky. Ta moje nárazová práce mě neuživí.“ Ve svých šestadvaceti už by si Iris mohla začít vydělávat způsobem, jakým se očekávalo. Takovým, který

by znamenal pravidelný příjem a penzijní spoření. Měla by si najít práci, za kterou by dostávala výplatu v penězích, a ne v poukázkách na lekce ve sportovním centru nebo v květinách zadarmo každý měsíc. I když ty květiny zadarmo měla moc ráda.

Gladys se zachmuřila.

„Ale neboj se. Já něco vymyslím,“ přinutila se Iris k úsměvu. „Vždycky na něco přijdu.“ A taky že ano. Pokaždé se objevila nová práce, další levný byt, další pochybný spolubydlící. Iris už poměrně dlouho stála na vlastních nohách. Od té doby, co se její máma odstěhovala kvůli nejnovějšímu žhavému románku na Floridu, zůstala Iris v Dream Harboru v podstatě sama. Tedy až na svou sestřenicí Rebeccu, jenže aby znovu s přespáním otravovala ji, to nepřipadalo v úvahu. Bex měla totiž tři kočky a dlouho do noci hrála na trubku. Každonoční poslech nácvičku na jazzové vystoupení by Iris zcela jistě připravil o rozum, natož aby spala s tím, že jí nejméně dvě kočky leží na hlavě. Spolubydlení se sestřenicí zkrátka nebylo to pravé. Na to už nemá nervy.

Z kuchyně se ozvala rána následovaná sérií nadávek, což Iris vytrhlo ze zamyšlení.

„Co to sakra bylo?“

Gladys se na ni smutně pousmála. „Nový šéfkuchař.“

„Nový šéfkuchař? Tady v... bistru?“ Iris se rozhlédla po opotřebovaných jídelních boxech a starém linoleu. Měla to bistro ráda, ale že by se jednalo o nějakou nóbl restauraci, to tedy ne.

„Trochu to tu renovujeme,“ odvětila Gladys a narovнала se na židli. „A potřebujeme taky upravit jídelní lístek.“

Iris si vložila do úst poslední sousto svého pokrmu. „Doufám, že z něj nechceš vymazat tu celodenní nabídku lívanců, že ne?“

„To ani náhodou!“

„Uf, to se mi ulevilo.“ Iris se nad svým hrnkem laciné kávy na starší ženu usmála.

„Vlastně...“ Gladys ožila. „Možná mě napadlo řešení tvého problému.“

„No jo... mohla bych si vzít pár směn jako servírka...“

„Ne, to ne,“ namítla Gladys a mávla nad jejím návrhem rukou. Poté, co se jí během směny podařilo rozbít několik talířů a sníst aspoň tunu lívanců, se za vysněného uchazeče o práci v bistru Iris zjevně nedala považovat.

„Mám lepší nápad,“ pokračovala Gladys. „Co takhle dělat chůvu?“

Iris se opřela do sedačky a zamávala před sebou rukama, jako by se tomu návrhu musela fyzicky bránit. „Chůvu, to jako u dětí? Ani náhodou.“

„Proč ne? Jsi tak energická a jsi skvělá učitelka. Šlo by ti to určitě úžasně.“

„Ne, co mi jde úžasně, je výuka *dospělých*. Dospělých, kteří jsou schopni skutečné mezilidské komunikace. Děti jsou úplně jiná liga.“

Gladys povytáhla obočí, jako by přítelkyni tu hlubokou a trvalou nedůvěru k dětem nevěřila. „Děti náhodou umí komunikovat.“

Iris zavrtěla hlavou. „Jsou nepředvídatelné a já mám pocit, že neustále vymýšlejí nějaké lumpárny. A proč jsou permanentně tak ulepené?“

Gladys se zasmála a zavrtěla hlavou. „Děti jsou taky lidi. Jsem si jistá, že jednu holčičku bys zvládla.“

Taky lidi? Tyhle malé bytosti, kterým není pořádně rozumět

a které jsou naprogramované destruovat? Iris strávila většinu svého dětství s dospělými. No, s dospělými a s Bex, jenže s tou byly skoro stejně staré. Neměla mladší sourozence ani bratrance nebo sestřenice. Nikdy nehlídala sousedům děti. A panenky ji absolutně nezajímaly.

V dětství považovala za svou nejlepší kamarádku milou sousedku z horního patra, Josie, které bylo v té době sedmdesát let. Po škole, když Irisina máma pracovala, malou Iris hlídala, a ta Josie zbožňovala. Sousedka jí vyprávěla senzační historky a vařila ty nejlepší špagety. Dodnes to pro ni nebyla pravá neděle, pokud se na plotně nevařila omáčka. To ji naučila Josie.

Staří lidé byli zdrojem moudrosti. Malé děti byly jen... divoké.

„A komu bych to dítě hlídala?“ zeptala se Iris jen tak ze zvědavosti. Ne že by měla v plánu tuhle nesmyslnou práci přijmout.

Gladys sjela pohledem ke kuchyni. „No...“

Vtom se ozvala další rána doplněná hlasitou nadávkou.

Iris vytřeštila oči. „Ten chlap, který právě křičí na tvoje zaměstnance, má malé dítě?!“

„Slyšelas, co se stalo Cate Carpenterové?“

„Samozřejmě.“ O té tragédii se doslechl každý. Iris chodila s Cate do školy, ale nikdy se nijak zvlášť nekamarádily. Dozvěděla se, že se někomu tak mladému přihodilo něco takového, každého vykolejí. Takový příběh člověka donutí zamyslet se nad tím, co to sakra dělá se svým vlastním životem.

„No, zřejmě se jim podařilo vypátrat otce její holčičky.“

„A tím otcem je ten psychouš ve tvé kuchyni?“

„Není to žádný psychouš,“ odsekla Gladys podrážděně. „Je to světoznámý šéfkuchař a mou restauraci vybičuje k dokonalosti.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Cukrárna s vůní jahod.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.